

TANT SI CONSIDEREM LA CULTURA COM EL CONJUNT de «tradicions i formes de vida» que identifiquen un poble, com si ens referim, més restringidament, a la creació artística, la cultura és un objectiu preferent de la nostra reflexió.

En el primer cas, perquè la cultura compartida és el que ens constitueix com a comunitat i ens evita ser una mera juxtaposició d'individus que només poden sobreviure si es defensen i vencen els altres. En el segon cas, el de la cultura artística, perquè la freqüentació de les arts fa més complex i més valuós el nostre món interior, és a dir, el nostre pensament, el nostre sentiment, la nostra sensibilitat i la nostra reflexió. I ens enriqueix perquè les arts a través de les formes —sons, paraules, traços— que ens obren a d'altres sensibilitats, ens expressen el que som i sentim els homes —el que ens és comú— ultrapassant les nostres limitades circumstàncies. És per tot això que dediquem un monogràfic de *Qüestions de vida cristiana* al tema de la cultura: perquè en reconeixem el valor, i perquè en sentim la responsabilitat.

Forma part de la nostra reflexió el constatar les arrels cristianes de la nostra cultura que ens obliguen tant a procurar evitar que es desdibuixin els valors cristians del nostre imaginari col·lectiu com a afavorir que el missatge cristià ens arribi a través de les formes culturals que han estat transmissores de la fe des dels orígens de la nació i que, només si l'Església segueix arrelada en aquesta cultura, ho podran seguir essent. I voldríem estar especialment atents a la cultura contemporània que ens importa i implica especialment perquè és també la nostra. I ho fem defugint tant l'actitud dels qui no consideren que, com a cristians, ens impliqui l'art que no exhibeix signes inequívocament cristians, com la dels que no consideren l'experiència religiosa un valuós component de l'experiència humana i, per tant, de l'art, i que preferirien reduir-la al gueto de les rareses privades. I ens agradaria, encara, que aquesta cultura que és la nostra casa comuna estigui oberta de bat a bat a tots els que vulguin integrar-s'hi, convençuts, és clar, però, que ens cal tenir una casa pròpia per a poder acollir-hi algú.